

חק לישראל – פרשת עקב יום א'

תורה – דברים פרק ז'

(יב) והיה עקב תשמעון את המושפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך: (יב) והיה עקב תשמעון את המושפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך: (יב) ויהי חלף די תקבלון ית דיניא האליו ותטרון ותעברון ותהון וישר יי אלהיך לך ית קומא וית חסדא די קיים לאבהתך:

(יג) ואהבה וברכה והרבה וברך פרי בטנה ופרי אדמתה דגנה ותירשה ויצהרה שגר אלפיה ועשתרת צאנה על האדמה אשר נשבע לאבותיך לתת לך: (יג) ואהבה וברכה והרבה וברך פרי בטנה ופרי אדמתה דגנה ותירשה ויצהרה שגר אלפיה ועשתרת צאנה על האדמה אשר נשבע לאבותיך לתת לך: (יג) וירחמנה ויברכה ויסגנה ויברך ולדא דמעא ואבא דארעה עבודת וחמרה ומשחה בקרי תוריה ועדרי ענה על ארעא די קיים לאבהתך למתן לך:

(יד) ברוך תהיה מפל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך: (יד) ברוך תהיה מפל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך: (יד) ברוך תהי מפל עממיא לא יחי בך עקר ועקרא ובבעידך:

(טו) והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך: (טו) והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך: (טו) ויעדי יי מנה כל מרעיו וכל מקבשי מצרים בישאי די ידעת לא ישונון בך ויתננון בכל סנאך:

(טז) ואכלת את כל העמים אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תחוס עינה עליהם ולא תעבד את אלהיהם פי מוקש הוא לך: (טז) ואכלת את כל העמים אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תחוס עינה עליהם ולא תעבד את אלהיהם פי מוקש הוא לך: (טז) ותגמר ית כל עממיא די יי אלהיך יחב לך לא תחוס עינה עליהון ולא תפלח ית טעותהון ארי לתקלא הוא לך:

(יז) כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה מפני איכה אוכל להורישם: (יז) כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה מפני איכה אוכל להורישם: (יז) דילמא תימר בלבך סגיאין עממיא האליו מני אכדיון אכול לתרכותהון:

רס"י

ורבותינו אמרו למה נקרא שם עשירות שמעשרות את צעליהן:

(יז) עקר – שאינו מוליד:

(יז) כי תאמר בלבבך – על כרחך לשון דלמא הוא שמא תאמר בלבבך מפני שהם רבים לא אוכל להורישם אל תאמר כן:

(יז) והיה עקב תשמעון – אם המנות קלות שאדם דש בעקביו תשמעון: ושמר ה' אלהיך לך את הברית וגו' – ישמור לך הבטחתו:

(יג) שגר אלפיד – ולדי בקרד שהנקבה משגרת ממעיה: ועשירות לאנך – מנחם פירש אצורי זשן מבחר האלון כמו עשירות קרנים לשון חוזק ואונקלוס תרגם ועדרי ענה

חק לישראל – פרשת עקב יום א'

נביא – ישעיה מט' א'-ד'

(יד) וְתֹאמַר צִיּוֹן עֲזַבְנִי יְהוָה וְאֲדַנִּי שְׂכַחְנִי: (יד) ואמרת ציון סליק שכונתה יי מני ויי רחקני:
 (טו) הֲתִשְׁפַּח אֲשֶׁה עוֹלָה מֵרַחַם בֶּן בְּטָנָה גַם אֵלֶּה תִשְׁפַּחְנָה וְאֲנֹכִי לֹא אֲשַׁפְּחָה: (טו) האפשר דתננשי אתתא ברה מלרחמא על בר מעהא מתיבא כנשתא דישראל ואמרת אם לית קדמוהי אתנשאה דלמא לא מתננשי לי ית דעבדית עגל דדהב אמר לה נביא אף אלין אתנשין מתיבא ואמרה ליה אם אית קדמוהי אתנשאה דלמא מתננשי לי ית דאמריית בסיני נעבד ונקבל מיתב ואמר לה מימרי לא ירחקינך:
 (טז) הֵן עַל פְּפִים חֻקְתִּיךָ חוֹמֹתֶיךָ נִגְדִי תִמְיֵד: (טז) הא כדעל ידן את צירא קדמי שורך לקבלי תדירא:
 (יז) מֵהֲרוּ בָנֶיךָ מֵהֲרִסֶיךָ וּמִחֲרִבֶיךָ מִמֶּנּוּ יֵצְאוּ: (יז) יוחון בניכי חרבתיך מפגרך ומחרבך מניך יגלון:
 (יח) שְׂאֵי סָבִיב עֵינֶיךָ וּרְאֵי כָּלֵם נִקְבְּעוּ בְּאוֹ לֶךְ חֵי אֲנִי נָאִם יְהוָה כִּי כָּלֵם כְּעָדִי תִלְבְּשִׁי וְתִקְשְׁרִים כְּפִלָּה: (יח) זקופי ירושלם סחור סחור עינך וחזא כל בני עם גלותך מתכנסין ואתן לגויך קים אנא אמר יי ארי כולהון לך כלבוש דיקר ועובדיהון בגויך כקישוט בלתיא:
 (יט) כִּי חֲרַבְתִּיךָ וְשִׁמְמֹתֶיךָ וְאַרְצְךָ חֲרַסְתָּהּ כִּי עֲתָה תִצְרִי מִיּוֹשֵׁב וְרַחֲקוּ מִבְּלַעֲיָהּ: (יט) ארי חרבתיך וצדיותיך וארע מפגרותיך ארי כען תרחקון מיתב ויתרחקון מסלעמך:

רש"י

(יד) ותאמר ציון – היא היתה סבורה ששכחתי:
 (טו) הֲתִשְׁפַּח אֲשֶׁה עוֹלָה – עולל שלה. מרחם בן בטנה – מלרחם על בן בטנה. גם אלה תשפחנה – אפילו אם אלה תשפחנה אנכי לא אשפחך:
 (טז) הֵן עַל פְּפִים – על כפי רואה אני כאילו את

כתובים – תהילים פרק ז' א'-ו'

(א) שִׁגִּיזוֹן לְדוֹד אֲשֶׁר שָׁר לַיהוָה עַל דְּבָרֵי כּוֹשׁ בֶּן יַמִּינִי: (א) תרגומא דאודייתא לדוד די שבח קדם יי מטול די אמר שירתא על תבירא דשאוול בר קיש דמן שבט בנימין:
 (ב) יְהוָה אֱלֹהֵי בְּךָ חֲסִיתִי הוֹשִׁיעֵנִי מִכָּל רִדְפֵי וְהִצִּילֵנִי: (ב) יי אלהי במימך סברית פרוק יתי מכל רדפי ופעא יתי:
 (ג) פֶּן יִטְרַף כְּאַרְיֵה נַפְשִׁי פֶּרֶק וְאִין מִצִּיל: (ג) דלמא יתבר היך אריותא נפשי יפשח ולית דיפצי:
 (ד) יְהוָה אֱלֹהֵי אִם עָשִׂיתִי זֹאת אִם יֵשׁ עוֹל בְּכַפֵּי: (ד) יי אלהי אין עבדית שירתא הדא בכוננתא בישא אין אית טלומא בידי:
 (ה) אִם גְּמַלְתִּי שׁוֹלְמֵי רָע וְאַחֲלָצָה צוֹרְרֵי רֵיקָם: (ה) אין פרעית לבעיל שלמי ביש ורחקית מעיקי מגן:

חק לישראל – פרשת עקב יום א'

(ו) יִרְדֹּף אוֹיֵב נַפְשִׁי וַיִּשָּׂג וַיִּרְמַס לְאַרְצָךְ חַיִּי וַיִּכְבְּדֵנִי לְעֶפְרַיִם יִשְׁכָּן סֹלֶה: (ו) יהי רצון בעל דבבא נפשי וידבק ויכבוש לארעא חיי ויקרי לעפרא ישרי לעלמין:

רש"י

יפול ביד אויב וכן פתרונו משגה שר דוד לה' על שגג לומר להקב"ה למוסרו ביד אויב על דברי שאול שנהרג על ידו, ד"א על שגיון כנף המעיל אשר כרת לשאול. כוץ – מה כושי משונה בעורו אף שאול משונה במעשיו: (ג) פורק – לשון פרקו נזמי הזהב (שמות לב): (ד) אם עשיתי זאת – מה שמפורש אחריו: (ה) אם גמלתי שולמי רע – אם גמלתי כגמולו. ואחלצה לוררי ריקם – שיחתי את חליצתי בכרתי את כנף מעילו אם להשחית ולחלצו ולהעמידו ריקם ובשנאה עשיתי אלכא להודיעו שהיה מסור בידי להרגו ולא הרגתיו ואחלצה לשון הפסטה:

(א) שגיון לדוד – מנחם אמר שגם זה אחד משמות הזמר ע"ס הכלי וכן פי' על שגיונות, ורבותינו פירשו לשון משגה שנתודה ונתפלל על השגיון שאמר שירה על מפלתו של שאול כמו שנאמר וידבר דוד לה' וגו' (שמואל ב' כב) אבל ענין המזמור אינו מוכיח על כך, ואומר אני שאמרו על עסקי יסבי בנוב (שמואל ב' כא) שצא עליו על עונשו של שאול כמו שפירשו רבותינו שאמר לו הקב"ה על יד נטרד דואג האדומי על יד נהרג שאול ובניו כו' (כדלחית' בחלק שגיאות שזקש דוד להקב"ה להמסר ביד שונא ולא יכלה זרעו, סא"ח) והפך דוד את תפלתו והתפלל שלא

מישנה – תרומות פרק ג'

(א) התורם קשות ונמצאת מרה, אבטיח ונמצא סרוח, תרומה, ויחזור ויתרום. התורם חבית של יין ונמצאת של חמץ, אם ידוע שהיתה של חמץ עד שלא תרמה, אינה תרומה. אם משהתרמה החמיצה, הרי זו תרומה. אם ספק, תרומה, ויחזור ויתרום. הראשונה, אינה מדמעת בפני עצמה, ואין חיבין עליה חמש. וכן השנייה:

ככל דוכתא המוציא מחזירו עליו הראיה לפיכך אינו לוקח בלא דמים אלכא הקטנה ולריד שיתן לו דמי הגדולה שהיא הראשונה: הראשונה אינה מדמעת בפני עצמה – אם נפלה לפחות ממאה של חולין אין נעשית מדומע, דשמא אינה הרומה אלכא השניה היא תרומה, וכן השניה אינה מדמעת בפני עצמה שמא הראשונה תרומה ולא השניה: ואין חייבים עליה חומש – זר שאכל הראשונה או השניה לצדה אינו משלם חומש כדין שאר אוכלי תרומה בשגגה:

רע"ב – (א) התורם כו' – בשוגג איירי ואפילו הכי יחזור ויתרום דהוי קרוב למזיד משום דהוה ליה ולמטעמיה: ונמצאת של חומץ וכו' – שהתורם מן החומץ על היין אין תרומתו תרומה דאין וחומץ שני מיניו הן: אם ספק – עד שלא תרמה החמיצה או לאחר שתרמה החמיצה: תרומה ויחזור ויתרום – ונותן שתיהן לכהן וכהן נותן לו דמי הראשונה שהיא גדולה מן השניה שהשניה מתמעטת כפי מה שעולה תרומה הראשונה, ולפי שהכהן הוא המוציא מחזירו ואין קיימא לן

(ב) נפלה אחת מיהן לתוך החליון, אינה מדמעת. נפלה שנייה למקום אחר, אינה מדמעת. נפלו שתיהן למקום אחד, מדמעות כקטנה שבשתיהן: רע"ב – (ב) מדמעות כקטנה שבשתיהן – כשיעור השניה שהיא קטנה שבשתיהן ואם יש

חק לישראל – פרשת עקב יום א'

תרומות שפלו בהן ונתנו לכהן והשאר חולין כמו שהיו:

(ג) השתפין שתִּרְמוּ זֶה אַחַר זֶה, רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, תְּרוּמַת שְׁנֵיהֶם תְּרוּמָה. וְחֲכָמִים אָמְרִים, תְּרוּמַת הָרִאשׁוֹן, תְּרוּמָה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אִם תֵּרֵם הָרִאשׁוֹן בְּשִׁעוּר, אֵין תְּרוּמַת הַשֵּׁנִי תְּרוּמָה. וְאִם לֹא תֵרֵם הָרִאשׁוֹן בְּשִׁעוּר, תְּרוּמַת הַשֵּׁנִי, תְּרוּמָה:

תרומה. והלכה כרבי יוסי לפרושי מלתייהו דחכמים קאתי. ואית למפרשי אס תרם הראשון כשיעור מה שתרם חזירו אחר כך תרומתו תרומה, לחזינן דהוה ניחא ליה להאיך בתראה צמה שתרם הראשון, שהרי היתה לעתו מסכמת עמו בשיעור התרומה. ופירוש ראשון נראה בעיני עיקר:

(ד) בַּמָּה דְּבָרִים אָמְרִים, בְּשִׁלָּא דְּבַר, אֲבָל הִרְשָׁה אֶת בֶּן בֵּיתוֹ אוֹ אֶת עֲבָדָיו אוֹ אֶת שְׂפָחָתוֹ לְתָרוּם, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. בְּשִׁלָּא, אִם עַד שִׁלָּא תֵרֵם בְּשִׁלָּא, אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וְאִם מִשְׁתֵּרֵם בְּשִׁלָּא, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. הַפּוֹעֲלִים, אֵין לָהֶן רְשׁוּת לְתָרוּם, חוּץ מִן הַדְּרוּכוֹת, שֶׁהֵן מִטְמְאִים אֶת הַגַּת מִיָּד:

מטמאין את הגת, שהבעלים עמי הארץ מיד כשהתחילו הדוכים לדרוך והלכו בגת שתי וערב אינם נזהרים יותר מליגע בגתן ומטמאים אותה לפי שהם חושבים שמיד כשהתחילו לדרוך הפרישו החזרים תרומה גדולה הלכך מפרישים החזרים הדוכים, מן היין, כדי שיעור תרומה הלככה לכל הגת מיד כשהלכו בה שתי וערב, שאם יבואו בעלים ויטמאו הגת קודם שיגמרו יס להן יין מזומן להפריש על הכל בטהרה:

(ה) הָאוֹמֵר תְּרוּמַת הַבָּרִי זֶה בְּתוֹכוֹ, וַיִּמְעָשׂוּ דָתוֹ בְּתוֹכוֹ, תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר זֶה בְּתוֹכוֹ, רַבִּי שִׁמְעוֹן אָמַר, קָרָא שֵׁם. וְחֲכָמִים אָמְרִים, עַד שְׂיֵאמַר בְּצִפּוֹנוֹ אוֹ בְּדָרוֹמוֹ. רַבִּי אֶלְעָזָר הַסְּמָא אָמַר, הָאוֹמֵר תְּרוּמַת הַבָּרִי מִפְּנֵי עֲלָיו, קָרָא שֵׁם. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר, הָאוֹמֵר עֲשׂוֹר מַעֲשֵׂר זֶה עֲשׂוֹי תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר עֲלָיו, קָרָא שֵׁם:

על גב דבתוכו משמה באמלעתו, לא הוי מקום מסוים, והרי הוא כאילו לא אמר כלום עד שיאמר בצפונו או בדרכו. וכן הלכה: תרומת הכרי ממנו עליו קרא שם – ללא בעינן שיריה ניכרים: עישור מעשר זה וכו' – ר' אליעזר בן יעקב פליג אר' שמעון דאמר תרומת מעשר זה בתוך הכרי קרא שם וקאמר

רע"ב – (ג) תרומת שניהם תרומה – היינו לתרומת כל אחד מהן חזיה תרומה וחזיה חולין נמלא כשתרמו שניהן מחמשים סאין זה סאה וזה סאה, שלא קדשה תרומה כי אם חזי סאה בשל זה וחזי סאה בשל זה כל אחד כפי חלקו: אם תרם הראשון כשיעור – אחד מחמשים כשיעור שנתנו חכמים תרומתו

רע"ב – (ד) צמה דברים אמורים – הא דפליג ר' עקיבא לעיל ואמר תרומת שניהם תרומה: בשלל דבר – שלא נטל רשות מחזירו לתרום אלא תרם מדעתו: אבל הרשה – שנתן בעל הבית רשות לתרום, תרומתו תרומה: ביטל – אם לאחר שמינה שליה לתרום ביטל שליחותו, לאחר שהלך השליח מלפניו: חוץ – בעלים עמי הארץ שהשכירו פועלים חזרים, כדי להפריש תרומה בטהרה רשאים לתרום עד שלא יגעו בו הבעלים עמי הארץ ויטמאו את התרומה מפני שהן

רע"ב – (ה) קרא שם – ונריך לתרום ולעשר מתוכו ואינו יכול להפריש עליו ממקום אחר. ואף על גב דרחמנא קרייה לתרומה ראשית ובעינן שיהיו שיריה ניכרים, כיון דאמר בתוכו משמע באמצע הכרי תהא התרומה והא איכא סביביו שהם שיריה ניכרים: עד שיאמר בצפונו או בדרכו – ואף

חק לישראל – פרשת עקב יום א'

- דתרומת מעשר זה בתוכו קודם שהופרש המעשר לא קרא סם, אבל לאחר שהופרש המעשר אם אמר תרומת מעשר עליו קרא
- (ו) המקדים תרומה לבבורים, מעשר ראשון לתרומה, ומעשר שני לראשון, אף על פי שהוא עובר בלא תעשה, מיה שעשה עשוי. שנאמר (שמות כב), מלא אתך ודמעך לא תאחר:
- רע"ב** – (ו) שנאמר מלא אתך ודמעך לא תאחר – הכי קאמר, אף על פי שהוא עובר בלא תעשה, שנאמר מלא אתך ודמעך לא תאחר, אף על פי כן מה שעשה עשוי,
- (ז) ומניין שיקדמו הבבורים לתרומה, זה קרוי תרומה וראשית, וזה קרוי תרומה וראשית, אלא יקדמו בבורים, שהן בבורים לכל. ותרומה לראשון, שהיא ראשית. ומעשר ראשון לשני, שיש בו ראשית:
- רע"ב** – (ז) זה קרוי תרומה וראשית – בכורים קרוין תרומה לאמר מר ותרומת ידך (דברים יב) אלו בכורים דכתיב זהו (סם כו) ולקח הכהן הטנח מידך, וקרוין ראשית, ראשית בכורי אדמתך (שמות כג) תרומה קרויה תרומה, את משמרת תרומותי (במדבר יח), וקרויה ראשית לגנך (דברים יח): בכורים
- (ח) המתבונן לאמר תרומה, ואמר מעשר, מעשר ואמר תרומה, עולה ואמר שלמים, שלמים ואמר עולה, שאיני נכנס לבית זה ואמר לזה, שאיני נהנה לזה ואמר לזה, לא אמר בלום, עד שיהיו פיו ולבו שוין:
- רע"ב** – (ח) עד שיהיו פיו ולבו שוין – דכתיב (סם כג) מולא שפתך תשמור וכתיב
- (ט) הנכרי והביתי, תרומתן תרומה, ומעשרותיהן מעשר, והקדשן הקדש. רבי יהודה אומר, אין לנכרי פרם רבעי. וחקמים אומרים, יש לו. תרומת הנכרי, מדמעת, וחיבין עליה חמיש. ורבי שמעון פוטר:
- רע"ב** – (ט) הנכרי והביתי תרומתן תרומה – אם הפרישו תרומה מן התבואה שלהן אבל אם תרם הנכרי משל ישראל בשליחותו אין תרומתו תרומה כדדרשין מכן תרימו גם אתם (במדבר יח) מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית: וחקמים אומרים יש לו –
- סם. ולית הלכתא כחד מינייהו אלא כחכמים בלבד:
- מלא אתך אלו הבכורים שמתמלאים בכור, ודמעך זו תרומה ומעשר ראשון נמי יש זו תרומת מעשר. לא תאחר, לא תשנה הסדר:
- זה קרוי תרומה וראשית, וזה קרוי תרומה וראשית, אלא יקדמו בבורים, שהן בבורים לכל. ותרומה לראשון, שהיא ראשית. ומעשר ראשון לשני, שיש בו ראשית:
- זהו בכורים לכל – לשון בכורים דריש, לכך קרינהו רחמנא בכורים. אי נמי משום דכתיבי בפרשת כי תשא עד שלא נטוו על התרומות: שיש זו ראשית – דמעשר ראשון יש זו תרומת מעשר, והתרומה קרויה ראשית, לפיכך דין הוא שיקדים ראשון לשני:
- (שמות לד) כל נדיב לב, הא כיכל, דעינן גומר בלבו ומוליא בשפתיו:
- והלכה כחכמים: תרומת הנכרי מדמעת – אם נפלה לפחות ממאה נעשה הכל מדומע ואסור לזרים: וחייבין עליה חומש – זר שאכלה בשגגה משלם קרן וחומש: ור' שמעון פוטר – מחומש אבל מודה הוא דמדמעת ואין הלכה כר' שמעון:

חק לישראל – פרשת עקב יום א'

גמרא – ברכות דף נד' ע"ב

אמר רב יהודה אמר רב ארבעה צריכין להודות יורדי הים הולכי מדברות ומי שהיה חולה ונתרפא ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא יורדי הים מנלן דכתיב יורדי הים באניות וגו' המה ראו מעשי ה' ואומר ויעמד רוח סערה יעלו שמים ירדו תהומות ואומר יחוגו וינועו כשכור ואומר ויצעקו אל ה' בצר להם וממצוקותיהם יוציאם ואומר יקם סערה לדממה ואומר וישמחו כי ישתקו ואומר יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם הולכי מדברות מנלן דכתיב תעו במדבר בשימון דרך עיר מושב לא מצאו ויצעקו אל ה' וידריכם בדרך ישרה יודו לה' חסדו מי שחלה ונתרפא דכתיב אולים מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו כל אכל תתעב נפשם וגו' ויצעקו אל ה' בצר להם וגו' ישלח דברו וירפאם וגו' יודו לה' חסדו מי שהיה חבוש בבית האסורין מנלן דכתיב ישבי חשך ועלמות וגו' כי המרו אמרי אל וגו' ואומר ויכנע בעמל לבם וגו' ואומר ויצעקו אל ה' בצר להם ואומר יוציאם מחשך ועלמות וגו' ואומר יודו לה' חסדו מאי מברך אמר רב יהודה ברוך גומל חסדים טובים אביי אמר וצריך לאודווי קמי עשרה דכתיב וירוממוהו בקהל עם וגו' מר זוטרא אמר ותרין מינייהו רבנן שנאמר ובמושב זקנים יהללוהו מתקיף לה רב אשי ואימא כולהו רבנן מי כתיב בקהל זקנים בקהל עם כתיב ואימא בי עשרה שאר עמא ותרי רבנן קשיא רב יהודה חלש ואתפח על לגביה רב חנא בגדתאה ורבנן אמרי ליה בריך רחמנא דיהבך ניהלן ולא יהבך לעפרא אמר להו פטרתון יתי מלאודווי והא אמר אביי בעי אודווי באפי עשרה דהוו בי עשרה והא איהו לא קא מודה לא צריך דעני בתרייהו אמון:

רש"י על הגמרא

צריכין להודות – כשיוצאין מן הסכנה: ואתפח – נתרפא: בגדתאה – שם עירו בגלגל, וירוממוהו בקהל עם – בסוף פרשת המזמור: היא עיר החשובה שבבבל משחרבה בבבל:

זוהר – ואתחנן דף רסו' ע"א

תא חזי, מסטרא דהאי שפחה, נפקי כמה גרדיגי טהירין, מקטרגין לקבליייהו דישראל, ולקטרגא לון. וקודשא בריך הוא עביד להו לישראל נטירו, כאבא דבעי לנטרא לבריה מן פלא. אמר קודשא בריך הוא לישראל, כמה מקטרגין זמינין לקבלייכו, אשתדלו בפולחני, ואנא אהא נטיר לכו לבר. ואתון תהווון זמינין בבתיכון מלגו, וניימי בערסיכון, ואנא אהא נטיר לכו לבר, וסותרני ערסיכו:

חק לישראל – פרשת עקב יום א'

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּאִינוּן זִיגִין בִּישִׁין קְרִיבִין לְפִתְחָא דְּבֵר נֶשׁ זְקָפֵן רִישָׁא, וּמִסְתַּפְּלִין בְּשִׁמְא קְדִישָׁא דְּאִתְחַזִּי לְבֵר, דְּאִיהוּ שְׂדֵי, דְּמִתְעַטֵּר בְּעֵטְרוֹי, שְׂמָא דָּא שְׁלִיט עַל כְּלָהוּ, מְנִיחָא דְּחִלּוֹן וְעֵרְקוֹי, וְלֹא קְרִבִין לְפִתְחָא דְּבֵר נֶשׁ: אָמַר לִיה רַבִּי יֶצְחָק, אִי הֲכִי, יִרְשׁוּם בֵּר נֶשׁ שְׂמָא דָּא בְּפִתְחָא דְּבֵיתָא, וְלֹא יִתִּיר, אָמַר אִי כָּל פְּרִשְׁתָּא. אָמַר לִיה שְׂפִיר הוּא, דְּהָא שְׂמָא דָּא לֹא אִתְעַטֵּר, אֲלֵא בְּאִינוּן אֲתוּוֹן כְּלָהוּ, רְשִׁימִין בְּרִשְׁמִימָא דְּמִלְכָּא, וְכֹד אֲכַתְּבָא כָּל פְּרִשְׁתָּא, כְּדִין שְׂמָא דָּא מִתְעַטֵּר בְּעֵטְרוֹי וְנִפְיָק מִלְכָּא בְּכָל חִילּוֹי, כְּלָהוּ רְשִׁימִין בְּרִשְׁמִימָא דְּמִלְכָּא, כְּדִין דְּחִלּוֹן מְנִיחָא, וְעֵרְקוֹי מִקְמִיחָא: תָּא חֲזִי, וְהָיָה שְׂמָא קְדִישָׁא, מִתְתָּא לְעִילָא. וְעַל דָּא, שְׂדֵי אֲתִרְשִׁים מִלְּבֵר, לְקַבְּלֵי שְׂמָא דָּא. וְהָיָה מְלָגוּ, שְׂדֵי מִלְּבֵר. לְמַהוּי נְטִיר בֵּר נֶשׁ מִכָּל סְטָרִין מְלָגָא וּמִלְּבֵר. אָמַר רַבִּי אֲבָא, כְּמָה חִילּוֹן קְדִישִׁין זְמִינִין בְּהֵיא שְׁעָתָא דְּאָנַח בֵּר נֶשׁ מְזוּזָה לְתַרְעִיחָא, כְּלָהוּ מְכַרְזִי וְאֲמַרִי (תְּהִלִּים קיח) זֶה הַשַּׁעַר לִי וְגו':

זְכָאָה חוֹלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, כְּדִין אֲשִׁתְּמוּדְעֵן יִשְׂרָאֵל דְּאִינוּן בְּנֵי מִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּהָא כְּלָהוּ אֲתִרְשִׁימוּ מְנִיחָא. אֲתִרְשִׁימוּ בְּגוֹפִיחָהוּ, בְּרִשְׁמִימָא קְדִישָׁא. אֲתִרְשִׁימוּ בְּלְבוּשִׁיחָהוּ, בְּעֵטוֹפִיחָהוּ דְּמִצְוָה. אֲתִרְשִׁימוּ בְּרִשְׁיִיחָהוּ, בְּבִתֵּי דְּתַפִּילֵי, בְּשִׁמְא דְּמַאֲרִיחָהוּ. אֲתִרְשִׁימוּ בִּידִיחָהוּ, בְּרִצְעֵי דְּקְדוּשָׁא. אֲתִרְשִׁימוּ בְּמִסְאֲנִיחָהוּ, בְּמִסְאֲנָא דְּמִצְוָה. אֲתִרְשִׁימוּ לְבֵר, בְּזִרְעָה בְּחִצְדָּא. אֲתִרְשִׁימוּ בְּבִתִּיחָהוּ, בְּמְזוּזָה דְּפִתְחָא. בְּכָלֵא רְשִׁימִין דְּאִינוּן בְּנֵי מִלְכָּא עֲלָאָה, זְכָאָה חוֹלְקִיהוּן:

הלכה – הרמב"ם הלכות ברכות פרק א'

(א) מצות עשה מן התורה לברך אחר אכילת מזון שנאמר ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך ואינו חייב מן התורה אלא אם כן שבע שנאמר ואכלת ושבעת וברכת ומדברי סופרים אכל אפילו כזית מברך אחריו:

(ב) ומדברי סופרים לברך על כל מאכל תחלה ואח"כ יהנה ממנו ואפילו נתכוין לאכול או לשתות כל שהוא מברך ואח"כ יהנה וכן אם הריח ריח טוב מברך ואח"כ יהנה ממנו וכל הנחנה בלא ברכה מעל וכן מדברי סופרים לברך אחר כל מה שיאכל וכל מה שישתה והוא שישתה רביעית והוא שיאכל כזית ומטעמת אינה צריכה ברכה לא לפניו ולא לאחריה עד רביעית:

(ג) וכשם שמברכין על ההנייה כך מברכין על כל מצוה ומצוה ואח"כ יעשה אותה וברכות רבות תקנו חכמים דרך שבח והודיה ודרך בקשה כדי לזכור את הבורא תמיד אע"פ שלא נהנה ולא עשה מצוה:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.